

Пейо Яворов

Бежанци

Аз често виждам из градът,
по всеки път и кръстопът
на Македония чадата:
от старци чак до младенци,
все нови гости – бежанци –
завареници на съдбата...

Сред пламъка на скъп имот
избавили един живот,
те вихром идат: бесни хали
зад Рила кършат всеки час
гори, вековни сън отспали,
и падат листи между нас.

...Ей старец прегърбавен тук,
повел невръстния си внук,
по чуждите врати се взира;
безумен ходи той весден
и вечно бърби удивен,
че къщата си не намира.

...Ей майка с пеленаче там,
изправена пред божи храм,
до сраден урод просекия;
в дълбоко хлътнали очи
не свян, а ужаса личи:
посяга тя за милостиня!

...Сред улицата ей мома,
на свят остала сам-сама,
не знае път нагде да хване;
ала и в грубия сукман
тя самодива е по стан:
без залък няма да остане...

И постоянно срещам аз,
под дъжд и вятър, сняг и мраз,
сред вълчия човешки род
от празния небесен свод
те чакат милост и защита.

Те чакат милост... Но да знам,
че някой бог всеилен там
стои над всичко хладен зрител,
извикал бих отъдън гърди
към тоя тъмен промислител:
о, господи, проклет бъди!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7035>]